

*Tărâmul
făgăduinței*

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinței

*Tărâmul
făgăduinței*

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *Fields of Grace*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2009 by Kim Vogel Sawyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2012 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poată*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Tărâmul făgăduinței / Kim Vogel Sawyer ; trad.: Amalia Poată. -
Oradea : Life, 2012

ISBN 978-973-7908-61-2

I. Poată, Amalia (trad.)

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*

Satu Mare

Tel. (0361) 427 428

Dedicată *părinților mei*,
care mi-au cultivat dragostea pentru moștenirea noastră;

și nepoților mei
care vor da această moștenire generațiilor viitoare

„... HARUL MEU ÎȚI ESTE DE AJUNS;
CĂCI PUTEREA MEA ÎN SLĂBICIUNE
ESTE FĂCUTĂ DESĂVÂRȘITĂ....”

2 CORINTENI 12:9

1

SATUL MENONIT GNADENFELD DIN COLONIA MOLOTSCHNA, RUSIA

Sfârșit de mai, 1872

Lillian Vogt plângea la pieptul soțului ei, folosindu-i pijamaua cu dungi ca să înăbușe sunetele zbciumului sufletului ei. Băieții, care dormeau în podul aflat chiar deasupra lor, nu trebuiau tulburați. Lillian își controlase orice semn de regret sau de îngrijorare în timpul anunțului planurilor făcut de Reinhardt la masa de seară. Aflase cumva tăria de a zâmbi și de a-și asigura fiii că se aflau în fața unei aventuri mărețe. Acum însă, în liniștea dormitorului ei, cuibărită lângă Reinhardt în patul lor familiar umplut cu pene, frica răbufni în lacrimi.

– Șșșt, Lillian. Reinhardt își trecu palma în sus și în jos pe spinarea ei. Noi doi am luat deja hotărârea să mergem în America. Atunci, ce-i cu plânsul ăsta?

Cu un nod în gât, Lillian se trase pentru a privi cu ochi adânci pe Reinhardt în față. Lumina pâlپândă a lumânării îl făcu să pară dur și neînduplecat. Ea își plecă privirea, jucându-se cu marginea cearșafului alb din bumbac.

– Dar, singuri... lăsându-ne în urmă lucrurile... Noi lacrimi se adunără în ochii ei și se vărsară. Am nevoie de timp să mă pregătesc pentru drumul ăsta. Nu putem aștepta ca solii noștri să vină înapoi cu vești despre pământ? Mă înspăimântă gândul de a merge înainte... fără a ști ce ne așteaptă.

Reinhardt oftă, răsuflarea-i mișcând bucele ei despletite. Îi trase bărbia și își puse obrazul pe părul de culoarea paiului.

– Știi că nu putem aștepta. Ar putea dura încă un an până să se întoarcă oameni trimiși de noi. Henrik va avea optsprezece ani peste numai trei luni.

Tonul ce nu prevestea nimic bun domoli protestele lui Lillian. Cu toate astea, mânia îi răvășea măruntaiele, umplându-i pieptul atât de tare încât plămânii mai primeau cu greu o gură de aer. Familia ei putea rămâne chiar aici în sătucul lor de n-ar fi fost încălcate promisiunile făcute. De atât de multe ori oamenii ei suferiseră consecințele acestor trădări. Nu veniseră ei în *stepele* Rusiei și nu îmblânziseră ei pământul, nu-și construiseră fermele și satele în siguranță la promisiunea practicării credinței lor menonite, fără implicarea guvernului? Acum conducătorii hotărâseră să nu-și onoreze promisiunile și încă o dată poporul ei era forțat să facă alegeri chinuitoare.

Dar adevărul era că nu aveau de ales. Pur și simplu ideea dragului și studiosului ei Henrik cu o armă în mâini îi trimitea lui Lillian fiori reci pe spinare; realitatea urma să fie peste măsură de dureroasă. Sigur că trebuiau să plece. Dar, vai! Ce greu avea să fie să-și părăsească locuința și tot ce avea drag. Bunicul ei pusese umărul la înființarea satului înfloritor Gnadensfeld. Iar ea se născuse în satul acesta, la fel cum se născuseră și cei trei frumoși fii ai săi. Cu ochii minții, ea revăzu primii pași șovăielnici ai lui Henrik, făcuți în curtea înverzită de sub copacul *kruschkje* înflorit. Își plecă sprânceana.

– Se găesc peri în America?

Un chicot ușor făcu să vibreze pieptul lui Reinhardt.

– Nu știu, *mienje Leefste*.

Reinhardt era un om bun care o iubea, dar arareori o numea „scumpa mea”. Expresia asta îi încălzi inima, dar îi arătă și încordarea lui. Dacă el folosea vorbe atât de duioase, Lillian știa că și emoțiile lui la gândul părăsirii căminului lor, ajungeau cu siguranță în adâncul sufletului.

– La fel cum Eli plănuiește să-și ia sămânța de grâu și noi ne vom lua semințe și vom cultiva *kruschkje* dacă nu vom găsi pe acolo. Te vei simți atunci mai mult ca acasă?

Lillian avea temerea că va fi nevoie de mai mult decât de un păr în grădină ca ea să se simtă în largul ei în America, dar hotărî să nu-l împovăreze pe Reinhardt cu gândul acela. Se răsuci ușor ca să-l privească în față pe soțul ei.

– Eli a fost de acord să vină?

– Nici măcar n-a șovăit când i-am propus asta.

Deși Lillian cunoștea devotamentul lui Eli față de Reinhardt după ce fusese primit în sânul familiei lui Reinhardt când rămăsese orfan de mic copil, gândul că el urma să-și abandoneze ferma înfloritoare pentru a face o călătorie până în America o punea în încurcătură.

– Dar el n-are niciun fiu amenințat cu serviciul militar.

– *Nă*, dar îl iubește pe Henrik ca pe un nepot. Și are priceperi la cultivarea pământului ce ne vor ajuta să supraviețuim până vin și ceilalți și putem pune un sat pe picioare. Un chicot trist se auzi iar. Cizmăria mea, oricât de măiestrită, nu va pune mâncare pe masa noastră în tărâmul cel nou. Să-l avem și pe Eli la drum cu noi este *en Sääjen*.

– O binecuvântare... da...

O binecuvântare mai mare ar fi dacă Eli ar fi căsătorit. Atunci ar avea și ea o femeie alături în această călătorie. Reinhardt puse o sărutare pe creștetul lui Lillian.

– Pune-te la somn acuma, *mienje Leefste*. Vei avea nevoie de odihnă ca să faci față lucrului de mâine. Trebuie să pornim spre Hamburg în numai două zile.

Lillian se întoarse pe partea ei și se cuibări pe pernă. Dar, în spatele pleoapelor închise, imaginile cu îndrăgitul ei Gnadefeld o ținură trează până târziu în noapte.

Henrik pășea apăsător pe drumul bătătorit cu așa putere încât se întreba dacă nu cumva cusăturile de mână ce țineau tălpile legate de fața din piele de ied a cizmei sale se vor desface. În fiecare zi a ultimelor trei luni se întâlneau cu Susie Friesen în spatele măcelăriei tatălui ei, la sfârșitul zilei de școală. Cu toată plăcerea lui de a studia, întâlnirea cu Susie era de obicei momentul cel mai important al zilei. Dar nu și astăzi. Pășind pe lângă o căruță oprită, Henrik se furișă printre două case din cărămizi de lut pentru a scăpa de ochii curioși ai celor de pe strada nepietruită. Toată lumea din sat părea să se holbeze și să șușotească, în mod sigur știind de planurile familiei lui de a părăsi Gnadefeld înaintea celorlalți. Deși tatăl lui le dăduse de știre numai la cina

din seara trecută, veștile se răspândeau cu repeziciune. Ajunseseră zvonurile deja la urechile lui Susie? Va suporta ea vestea mai bine decât o făcuse el?

Ajunse la ușa din spate a măcelăriei cu ciolane proaspete agățate și așteptă, cum era obiceiul lui, ca Susie să-și facă apariția. Când Susie se strecură, câteva minute mai târziu, pe ușa din spate căptușită cu scânduri, Henrik știu după expresia de pe fața ei că zvonurile îi ajunseseră la urechi. În tot timpul petrecut de când își vorbeau, Henrik nu o atinsese pe Susie nici măcar o singură dată—nu să o țină de mână sau să mângâie cu degetele obrazul ei, cum tânjea. Ca o fată menonită cuviincioasă, ea păstrase o distanță de un metru între ei, iar el, ca un băiat menonit cuviincios, nu făcuse avansuri nepotrivite.

Azi însă ei îi păru firesc să dea fuga peste peticul acoperit cu iarbă și să se arunce în brațele lui. Bătăile inimii lui sunau asemenea ciocanului unui fierar cum își împletea brațele în jurul ei și o ținea strâns. Întrebă fără a mai fi nevoie: „*Weete dü?*” Cu obrazul lipit de pieptul lui, ea dădu din cap. El îi simți umerii ridicându-se într-un bocet tăcut. Da, știa. Și nu era mai încântată decât el de planurile acelea. Henrik își înclină ușor capul, abia atingându-i părul cald cu obrazul. Perciunii rari ce începuseră doar de curând să-i crească pe obraji, se prinseră în părul ei mățasos, desfăcându-i câteva șuvițe bălaie. Dar Susie nu făcu niciun efort pentru a se elibera din îmbrățișarea lui. Henrik își stăpâni emoțiile. Cum putea tatăl lui să se aștepte ca el să plece? Tot ce cunoștea—și iubea—se găsea doar în Gnadenfeld.

– Nu doresc să plec. El sili cuvintele să treacă de nodul de suferință cumplită ce-i stătea în gât.

Susie se trase înapoi, aproape făcându-l să-și piardă echilibrul la mișcarea neașteptată. Cu ochii ei mari, albaștri, larg deschiși, ea privea lung la fața lui.

– Dar trebuie să pleci! Nu poți rămâne aici și să fii forțat să mergi în armată. Inima mea ar fi zdrobită dacă ai fi rănit sau... ucis.

Teama de pe fața lui Susie oglindea ceea ce Henrik văzuse în ochii mamei sale. Indignarea îl gătuia. Oare nimeni nu avea încredere în puterea lui de a-și purta singur de grijă? Să spele putina părea reacția unui laș. Henrik își dădu umerii în spate, trăgând o gură bună de aer.